

hvor det kunde lade sig gøre, indsat Tilsynsraadet i Stedet for Finansministeren. Det er rigtigt nok, at det er sket, men saavidt jeg har kunnet faa Øje paa det — det kan være, jeg har overset noget —, er det dog kun sket i to Tilfælde. I § 9 har man indsat Tilsynsraadet i Stedet for Ministeren, hvor der er Tale om, hvilke Pengeinstitutter og Handelshuse i Indlandet og Udlandet man skal benytte, og i § 10 har man gjort det samme, ligeledes med Hensyn til, hvilke Banker eller Bankhuse i Indlandet eller Udlandet der skal benyttes til at gøre Midlerne frugtbringende, indtil der kan opkøbes Obligationer. I øvrigt findes der i § 11 en Bestemmelse, der siger, at det er Finansministeren, der fastsætter Regler for den daglige Forretningsgang og Forholdet mellem Direktionen og Tilsynsraadet. Naar dette er Tilfældet, bliver det altsaa for en stor Del overladt til Finansministeren at bestemme, i hvor høj Grad Tilsynsraadet skal sættes i Funktion.

Jeg tror fremdeles, at man ikke blot kan forsvare, men ogsaa at det er en Pligt at stemme for de af os stillede Ændringer for at undgaa de Bebrejdelser, der ellers kunde rettes mod os for at have skabt politiske „Ben“ i en Lov. Jeg tror, vi med god Samvittighed kunne stemme for Ændringerne uden at bringe Loven i Fare. Jeg ønsker nemlig ikke, at Loven skal bringes i Fare; men jeg tror heller ikke, det vil ske, selv om vi vedtage disse Smaaændringer.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Det ærede Medlem, der nu satte sig, indrømmede fuldt ud, at disse Ændringer vare Bagateller, Smaating, og han tilføjede: det *er i den Grad Smaating, at jeg ikke kan tænke mig, at Landstinget ikke vil gaa ind paa disse Ændringer, hvis Landstinget da ellers sætter Pris paa Loven. Jeg tør ikke indestaa for, at Landstinget gløder saa stærkt for denne Lov, at det just skulde være villigt til at begynde paa at ændre paa en Ting, det har sat ind, nemlig Tilsynsraadet, som det har givet en Stilling, der medfører saa meget Arbejde, at det derfor har ment, at der maa gives det et Vederlag. Jeg tør ikke indestaa for, at Landstinget gløder saa stærkt for denne Lov. Vor politiske Historie viser, at Landstinget hidtil har staaet imod Statsgaranti for den Slags Obligationer; det er første Gang, den er gaaet ind derpaa, men jeg tror ikke, der er nogen stor Begejstring derfor.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 11 af *et Mindretal* (Birck, N. C. Christensen, Christian Rasmussen og Zahle) (se Tillæg B.) *forkastedes* med 64 Stemmer mod 27.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 13 af *samme* (se Tillæg B.) *forkastedes* med 61 Stemmer mod 32.

Lovforslaget (se Tillæg C.) *vedtoges* enstemmigt med 87 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsiediet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Udlaan af Stats-Laanefonden til Udstykning af større Landejendomme.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C., Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Pedersen-Nyskov): Den Affattelse, som Landstinget har givet det foreliggende Lovforslag, er i mange Maader forskellig fra den Affattelse, Lovforslaget fik ved tredie Behandling her i Tinget. Men da det for en væsentlig Del er redaktionelle og formelle Ændringer, der ere foretagne, skal jeg ikke nærmere om tale dem. Jeg skal kun knytte nogle Bemærkninger til et Par af de Ændringer, der ere foretagne i det andet Ting.

Det hed i den Affattelse, som Folkeetinget havde givet Lovforslagets § 6, at der kunde gives Laan i Ejendomme, hvis Vurdering til Ejendomsskyld som Regel ikke oversteg 12,000 Kr. Her har Landstinget indsat en Bemærkning i Slutningen, hvori det hedder: Naar særlige Omstændigheder tale derfor, kan saadant Laan bevilges, om end den bebyggede Parcels Vurdering til Ejendomsskyld naar op til 18,000 Kr. Det kunde jo se ud, som om der her var foregaaet en væsentlig Ændring. Naar man husker paa, at der kun er Tale om 2den Prioritetslaan i disse Ejendomme, og det kun er under ganske